

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 572/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., Z., zastúpeného advokátkou JUDr. G. S., N., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 154/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2012 faxom a následne 23. novembra 2012 poštou doručená sťažnosť P. K., Z. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 154/2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu podal na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) proti svojmu zamestnávateľovi S., a. s., B., žalobu o zaplatenie sumy 32 064 Sk spolu s úrokmi z omeškania vo výške 13 % ročne od 1. mája 2003 až do zaplatenia z titulu náhrady za nevyplatené výkonnostno-osobné odmeny za dobu 20 mesiacov, ďalej o zaplatenie sumy 15 566 Sk spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 1. januára 2005 až do zaplatenia z titulu náhrady za rozdiel v priemernom zárobku pri výplate odstupného, ako aj o zaplatenie sumy 1 603 Sk doplnkovej dôchodkovej poisťovni I., a. s., z titulu náhrady za sumu, ktorá mu chýba v doplnkovom dôchodkovom poistení. Okresný súd rozsudkom č. k. 45 C 99/2006-66 z 22. januára 2007 žalobu sťažovateľa zamietol.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom č. k. 3 Co 154/07-87 zo 14. mája 2009 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Podľa sťažovateľa krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec a prerokoval v medziach a dôvodoch podaného odvolania podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bez nariadenia pojednávania. Tým podľa sťažovateľa mal krajský súd poprieť zásadu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania, lebo sťažovateľovi ako účastníkovi konania odoprel možnosť prerokovania veci na pojednávaní, na ktorom mal odvolací súd zopakovať, prípadne doplniť dokazovanie a až na základe riadneho zistenia skutkového stavu vec správne právne posúdiť.

Proti rozsudku krajského súdu zo 14. mája 2009 podal sťažovateľ prostredníctvom krajského súdu dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý uznesením sp. zn. 4 Cdo 125/2012 z 21. augusta 2012 dovolanie sťažovateľa podávané pred tromi rokmi odmietol podľa sťažovateľa bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že prostredníctvom krajského súdu podal dovolanie najvyššiemu súdu 24. augusta 2009, a keďže ani po dvoch rokoch neprišlo z najvyššieho súdu žiadne rozhodnutie, právna zástupkyňa sťažovateľa sa 22. septembra 2011 obrátila na krajský súd o podanie oznámenia, či bolo najvyšším súdom o dovolaní sťažovateľa rozhodnuté. Okresný súd listom z 19. októbra 2011 oznámil sťažovateľovi, že dovolanie nebolo do súdneho spisu založené. Sťažovateľ 26. októbra 2011 zaslal okresnému súdu kópiu dovolania podaného 24. augusta 2009. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu vo veci postúpenia jeho dovolania najvyššiemu súdu, keďže najvyšší súd o jeho dovolaní rozhodol až po troch rokoch od jeho podania.

Sťažovateľ namieta, že na prvostupňovom súde a odvolacom súde bol znevýhodnený, keďže nebol „*právne zastúpený a veril v spravodlivé rozhodnutie súdov*“. Prietahy v súdnom konaní mali za následok nielen psychickú, ale aj materiálnu ujmu sťažovateľa. Podľa neho krajský súd v napadnutom konaní konal v rozpore s ústavou, ako aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby takto rozhodol:

„I./ Ústavné práva sťažovateľa P. K. zakotvené v Ústave Slovenskej republiky, II. hlava: Základné práva a slobody, VII. odd.: Právo na súdnu a inú ochranu, čl. 46 ods. 1 - každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky, čl. 47 ods. 3 - všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní, čl. 48 ods. 2 - každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

a Ľudské právo obsiahnuté v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zmenenom Protokolom č. 11, čl. 6 ods. Dohovoru - každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom,

boli postupom Krajského súdu Bratislava, v konaní sp. zn. 3 Co 154/2007, porušené.

2./ Rozhodnutie krajského súdu sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci samej.

3./ P. K. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 16.597,- €..., ktorú sumu je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4./ Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť P. K. trovy právneho zastúpenia podľa čl. 11 ods. 3 v spojení s § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v sume 158,- €... k rukám jeho právnej zástupkyne, JUDr. G. S., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 154/2007.

1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím štátneho orgánu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený tak možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorého by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 27/04, I. ÚS 158/05, IV. ÚS 300/08, IV. ÚS 158/09).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštanca. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu č. k. 3 Co 154/07-87 zo 14. mája 2009 vyplýva:

„Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) preskúmal a prejednal vec v medziach a dôvodoch podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, keď napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny. ...

V prejednávanej veci vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že navrhovateľ pracoval u odporcu na základe pracovnej zmluvy do 31. 12. 2004 a v období 5/2003 až

2/2004 mu nebola priznaná výkonnostno-osobná odmena a že v období 3/2004 až 12/2004 výkonnostno-osobná odmena bola krátená o 750,- Sk. Pochybnosti neboli o tom, že pre zamestnancov závodu M., kde bol navrhovateľ zamestnaný, platila v roku 2003 Podniková kolektívna zmluva na rok 2003, uzatvorená medzi ZO Združenia odborárov jadrovej energetiky Slovenska a S., a. s., B. a v roku 2004 platila Kolektívna zmluva na roky 2004-2005 uzatvorená medzi Profesionálnym odborovým združením ZO SOZE Pri SE, a. s. ZO Združenia odborárov jadrovej energetiky Slovenska a S., a. s. B., v zmysle ktorých výkonnostno-osobná odmena slúži k individuálnemu hodnoteniu, tvorí nenárokovateľnú časť mzdových nárokov zamestnanca a individuálne predelenie tejto odmeny na jednotlivca je v kompetencii priameho vedúceho zamestnanca. Tiež bolo preukázané, že Ing. P. P., vedúci oddelenia 7013 priamy nadriadený navrhovateľa, rozhodol dňa 20. 05. 2003 o odobratí výkonnostno-osobnej odmeny navrhovateľovi do 30. 11. 2003. Tento za dôvod pre odňatie výkonnostno-osobnej odmeny uviedol porušenie pracovnej disciplíny, ktoré označil ako závažné. Napokon bolo preukázané aj to, že od 1. 12. 2003 navrhovateľovi bola výkonnostno-osobná odmena priznaná vo výške 0 Sk na neurčito a k opätovnému priznaniu a výplate tejto odmeny podľa výplatných pások navrhovateľa došlo v mesiaci 03/2004. Nebolo v konaní preukázané a ani tvrdené, že by odporca nevyplatil odchodné navrhovateľovi vo výške 14 mesačných plátov.

Vzhľadom na uvedené a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných dôkazov, a keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn. že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona (§ 118, § 119 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce), rozhodol vecne správne. K v odvolaní namietaným dôvodom odvolací súd uvádza, že porušenie procesných práv účastníka, ktoré možno podradiť pod ust. § 221 ods. 1 O. s. p. nezistené nebolo. Rovnako za spôsobilý odvolací dôvod nie je možné považovať nedostatočne zistený skutkový stav, najmä keď odvolanie v tomto smere je len všeobecné a z jeho obsahu nie je zrejmé, ktoré navrhovateľom navrhované dôkazy súd prvého stupňa nevykonal, teda ktorý konkrétny dôkaz nevykonal na zistenie rozhodujúcich skutočností. V tejto súvislosti odvolací súd

dodáva, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania, najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné, resp. dôkazy nadbytočné. K pochybeniu nedošlo ani pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd, v celom rozsahu sa stotožňujúc správnym záverom súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie, spínajúce všetky požiadavky ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu a bez ďalšieho poukazuje a s týmto sa plne stotožňuje, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. v znení platnom a účinnom po 15. 10. 2008. Námietkou zaujatosti sa nezaoberal a poukazom na § 15a ods. 3 O. s. p. a to z dôvodu, že nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti a jej obsahom sú len skutočnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní, ktoré nie sú dôvodom na vylúčenie sudcu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p., v tomto konaní úspešnému odporcovi však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď tento si náhradu trov neuplatnil riadnym návrhom v zmysle ust. § 151 ods. 1 O. s. p. a keď mu žiadne trovy v odvolacom konaní zrejme ani nevznikli.“

Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, avšak nezistil, že by účinky výkonu jeho odvolacej právomoci boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu. Napadnuté rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Ústavný súd sa síce stotožnil s právnym

názorom sťažovateľa, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak toto právo neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba podľa názoru ústavného súdu posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu na výklad príslušných zákonných ustanovení nestotožnil (a v dôsledku toho ani s jeho rozhodnutím vo veci samej) nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 23. novembra 2012. Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom zo 14. mája 2009, proti ktorému podal sťažovateľ dovolanie najvyššiemu súdu. Dovolací súd vo veci dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu rozhodol uznesením z 21. augusta 2012. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už krajský súd nemohol ovplyvniť plynulosť priebehu konania, a teda ani porušiť označené práva sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už krajský súd v tomto štádiu nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha krajského súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov základom pre záver ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012